

HECE TAŞLARI

aylık şiir dergisi

78.on5Ağustos2021

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarслан

kapak fotoğrafı

yasin mortaş

muhabbet yeri

haydarbey mh. 32077. sokak
armada/2 d blok nu: 6
onikişubat / kahramanmaraş

0535 391 92 50

hecetaslaridergisi@gmail.com

78. sayı 15 Ağustos 2021

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- Hüseyin Kaya / Gazel
- D. Cem Gürdal / Yunus Gibi
- Tacettin Şimşek / Vefa Perdesi
- Hatice Ayşe Hasan / Altın Çağım
- İbrahim Baz / Şairler Şehri Maraş'ta
Bir Edebiyat Yolu
- Əbbas İslami / Gəcələr
- Güllü Eldar Tomarlı / Məni
- Erdal Noyan / Selam Olsun/Vaktinde
- Mehmet Durmaz / Sancılı Çiçek
- Kenan Yavuzaslan / Sen Bana Gülsün
- M. Nihat Malkoç / Aşk Risalesi
- Mustafa İmir / Anılar Kaldı
- Vahid Məmmədli / Mən Sənin Ömrünə
Bahar Gətirim
- Yasin Şen/ Gecede Seni Anlamak
- Mehmet Bircan / Yar Kasidesi'ne Nazire
- Recep Şen / Yunus Emre'nin İzinde
- Ali Kemal Mutlu / Seni Sevmek Benim
"Ülkü'm" Sevdiğim
- Metin Özarслан / Ateşe Uçan Şahin

● Hüseyin Kaya

Gazel

ne tadı kaldı hayatın ne sensiz zaman geçiyor
ne gün ne hafta ne de yıl bir ömür ziyan geçiyor

bazen mecnûn bazen ferhâd düşmüş gam rûzigârına
dil zencir-i cünûn ile her gün kapından geçiyor

düşünce gam rûzgârına dalıp yâd-ı ruhsârına
kan revân olan kalbime bin tir-i müjgân geçiyor

alışırdı gönlüm çoktan dağ-ı fir-kâtine lakin
bahr-ı melâl hatırımdan zülf-i perişan geçiyor

gül sararır bülbül susar hazana döner nevbahar
düşse yolum gülşen anlar bir kalbi virân geçiyor

şehr-i tahammüle düşmez geçse bin şehirden yolum
bilemem yâr kaderimden kaç râh-ı hicrân geçiyor

şerh-i gamdır okuduğum leylü nehâr bu bahtımdan
beytül ahzân imiş dünya bir ömür nalân geçiyor

● D. Cem Gürdal

Yunus Gibi

Yunus olsam, Yunus gibi
Dert deryasın yüzüp geçsem.
Yedi iklim; ben ben derken
Benliğimi ezip geçsem.

Âdemoğlu ham çamurdan
Yaratılmış, kille nurdan
Gâhi ordan, gâhi burdan
Şol dünyayı gezip geçsem

Dost ile sohbete dalsam
Usul görsem dersim alsam
Bir görünmez zerre olsam
Topuğunda tozup geçsem.

Yaksam her kemliği nara
Bulsam hakkı ara, ara
Kalem olsam zifrî kara
Kaderimi yazıp geçsem.

Kimi doğru, kimi eğri
Menzilleri ayrı ayrı
Bulsam doğru yolu gayrı
Şol düzeni bozup geçsem.

Vuslata giden geceyi,
Hu denilen tek heceyi,
Sorulacak bilmeceyi,
Hemencecik çözüp geçsem.

Geçip gitsem ses vererek
Gafillere us vererek
Eşe dosta yas vererek
Sevenleri üzüp geçsem

● Tacettin Şimşek

Vefa Perdesi

Vefatının 18. Yıl Dönümünde Gültekin Sâmanoğlu'nun Şiirini Tahmis

Sevmek Sevilmeğe üstüne

Gökte misin yerde mi, söyle şimdi nerdesin?
Geceme gündüz oldun kim demiş ki gecesin
Işık mıdır bakışın meltem midir nefesin
Çiçek misin, kuş musun; rengin, kokun ve sesin
Varla yok arasında, hayaldesin düştesin.

Merhabaların bulut, elvedaların sızı,
Senin adını söyler alnıma düşen yazı
Gülümsemen her saat bana Çoban Yıldızı
Ellerin yeşil ışık, sonrası hep kırmızı;
Sabahlarımda şiir, akşamları bestesin.

Bengisular dökersen bağrımdaki ateşe
Aya nazire kılar yol olursun güneşe
Sesin anneye benzer bakışların kardeşe
Gel desem geliversen pür heyecan, pür neşe;
Ah bir söyleyebilsem: "Eller ne derse desin!.."

Kayıp vadilerdeyim gücüm yok itirafa
Sen bir tarafa düştün hayalin bir tarafa
Gel desem de gelmesen yolum düşer Araf'a
Bu çağrı hangi nazı getirmezdi insafa?
Naz değil o, anladım, çaresiz boş hevesin.

Sevmek inanmak gibi sevilmeğe bir vehim mi?
Bilinmez bir diyar mı varılmaz bir iklim mi?
Yürekte bir ürperme ruhta bir titreşim mi?
Sevmişsin ya ne çare, böylesi sevildin mi?
"Sevilmeğe kâfi" diye verdiği karar kesin.

Ben kendini her akşam semtinde bulan adam
Sen ruhuma mutluluk tablosu çizen ressam
Bu sevda burda bitmez sonsuza kadar devam
Sevmenin, sevilmenin doruğundasın, tamam;
Sevdiğine kul köle, candan sevene nesin?

Yıldızlara uzandın elindeki buyrukla
Talihli bir çiçekle hülyalı bir çocukla
Ha bitti ha bitecek sihirli bir solukla
Hayatı kucaklayan doyumsuz yorgunlukla,
Yorgun gönül gözüme inen en son perdesin.

Rüya ülkelerinde gönül ezeli seyyah
Yeni heyecanlarla yola çıkar her sabah
Ferman buyurur aşka mülkümdeki padişah
Bunca yıl sonrası bu, kırk bir kere maşallah!
Bırak artık bu rüzgâr nasıl eserse essin...

(öl. 11 Nisan 2003)

● Hatice Ayşe Hasan

Altın Çağım

Dudağı yurt tutmuş bir tatlı ima
Ruhumda gezinen ezberim sensin
Başımı gömsen de buz tutmuş kuma
Ben sende benim yâr, sen bende bensin

Her hücreme şimdi derince kazın
Gözlerin kalbime cenneti sunar
Ben yeşil gözlünüm ben alın yazın
Uzaklık uzağı gönülden kınar

Bakışın hem beni hem göğü öper
Üstüme üflenen zümrüdi külsün
Görmediğim her an kıyamet kopar
Sen Cenab-ı Hak'tan kutsî ödülsün

Beş vakit secdeye değerken yüzüm
Genişler gönlümde dar zaviyeler
Ben bende geceyim sende gündüzüm
Yokuşu tırmanır tüm saniyeler

Tabiat imrenir mukaddes aşka
O narin busenle yanar dudağım
Gelmedi böylesi bu aşk bir başka
En derin meselem 'sen' altın çağım

Şairler Şehri Maraş'ta Bir Edebiyat Yolu

Şehir tarihçiliği önemli bir medeniyet işçiliğidir. Çünkü şehirler medeniyetlerin sütunlarıdır. Her medeniyeti emziren, besleyen, büyüten, ayakta tutan ve hatırlatan şehirler vardır. Medeniyetlerin sırları bu sütun şehirlerde saklıdır. Örneğin İslam medeniyeti söz konusu olduğunda, irfan sırrını ve sanatını en doğuda Buhara'dan ve Semerkant'tan, en batıda el-Hamra sarayındaki "Lâ gâlibe illallâh" hattından okuyabilirsiniz. Söz, şiirden ve edebiyattan açıldığında ise özellikle Cumhuriyet Dönemi İslamî Türk Edebiyatı açısından sütun şehirlerin başında kuşkusuz Kahramanmaraş akla gelir. Necip Fazıl Kısakürek'in yol açtığı ve yön gösterdiği bu şehirde, yüzlerce esaslı şair ve edebiyat adamı yetişmiştir. Yaşayan günümüz şairlerinden Ali Akbaş, Ömer Erinç, Tayyib Atmaca, Yasin Mortaş ve Mustafa Köneçoğlu bunlardan yalnız birkaçıdır. Ancak Maraşlı yazar ve şair denildiğinde kuşkusuz akla ilk olarak Üstad ve Yedi Güzel Adam gelir.

Özellikle Azerbaycan'da çalıştığım yıllardan itibaren özlemimi duyduğum şehir-şiir ilişkisine dair bir güzellik yaşandı Kahramanmaraş'ta. Gör-günün görmekle ilişkisi olduğunu hatırlayan, şiirin şuur verdiğini bilen, vefanın yalnız insana ait değil şehirlerin de vefası olması gerektiğini düşünen bir akıl, Kahramanmaraş'lı ya da Kahramanmaraş'ın suyundan bir tas da olsa su içmiş güzel insanların hatıralarını yaşatmak için onların isimlerini birer mekânla buluşturdu. Kahramanmaraş ile Gök-sun arasında yeni yapılan tünel ve viyadüklere şair ve yazarların isimleri verildi. Şehirde kurulan Edebiyat Müzesi'nden sonra yapılan bu isimlendirme, şehir-şiir ilişkisini güçlendirecek bir adım oldu. Medeniyetin temel unsurları olan insan, zaman ve mekân birleşti.

Artık Kahramanmaraş'tan yola çıkıp Kayseri ve Ankara tarafına gidiyorsanız, yolunuz yalnızca kısalıp kaliteli hale gelmedi. Aynı zamanda daha keyifli bir yola dönüştü. Özellikle bir bahar mevsiminde yola çıkmışsanız, yolun etrafındaki sağlam yüce dağlar, dağların başına dolanan dumanlar, sizi ısrarla altında oturmaya davet eden

ulu çamlar ve yalnız ardıç ağaçları, ellerinize uzanan rengarenk çiçekler selamlıyor sizi. Aklınızı ve gönlünüzü birbirine bağlıyor. Malumdur insanın gözü neyi görüyor ve kulağı neyi duyuyorsa aklı onu düşünmeye ve kalbi onu hissetmeye başlıyor. İşte tam da bu yola düştüğünde insan, aklına Necip Fazıl'ın şu şiiri geliyor:

*Al eline bir değnek
Tırman dağlara, söyle
Şehir farksız olsun tek
Mukavvadan bir köyle*

*Uzasan göğe ersen
Cücesin şehirde sen
Bir dev olmak istersen
Dağlarda şarkı söyle*

Üstad'ın bu şiirini yüreğinize yükleyerek yola çıktığınızda dağların arasında bir edebiyat dersi başlıyor sanki. Şehrin şair ağabeyi ve üstadı Necip Fazıl Kısakürek'le yol alıyorsunuz. Geçtiğiniz ilk tünelde *Kaldırımlar* şiiri geliyor insanın aklına. Bütün renklerin, ahenklerin, seslerin, görüntünün ve gürültünün bir anda kaybolduğu bir mekân. Mekânın içine girerken sanki zaman da özel bir alan açıyor insana. "*Kimşesiz bir sokak ortasında*" sanıyor insan kendini. Lakin yolun "*karanlığa sapanan noktasında*" bekleyen bir umut ışığı görülüyor tünelin sonunda. Zira Necip Fazıl, bir umudun adıdır. Büyük Doğu'nun diriliş umudu...

Diriliş kelimesi Sezai Karakoç'u hatırlatıyor birden. Kahramanmaraş'ta ortaokul okumuş olan Sezai Karakoç, Necip Fazıl'dan sonra ikinci ağabey. İkinci tünelden itibaren onunla devam ederken yola, dağlar yolları kapatsa da ne gamdır! "*Kaderin üstünde bir kader vardır*" diyor kulağınıza diriliş sûru üflercesine. Hiç bitmeyen bir umut aşışı... Bütün sürgün ülkelerden derlenip toparlanarak yalnız bir yola düşmeyi hatırlatıyor dirilmek ve durulmak için. Dirilişin bir tercih değil, bir sorumluluk olduğunu öğretmek için "*Kanadı kırık*

kuş merhamet ister” dediği duyuluyor bu bilge filozofun.

Sonra Nuri Pakdil eşlik ediyor size sessiz sedasız üçüncü tünelden itibaren. “Sükût, dünyanın en uzun cümlesi” diyor. Harfsiz ve hecesiz konuşuyor bir Klas Duruş’la... “Dilimin döndüğü kadar sustum” diyor insana bir toprak gibi. Sessiz ve fakat canlı ve can bahşeden. Belki de bundandır Pakdil’in;

*Az da olsa
duyarım
acısını
toprağın...”*

demesi. Tam da altın sarısı ve bal küpü olan Garbarcık üzümünün yetiştiği bu yerde, insanın aklına istemsiz şekilde, Pakdil’in anne kalbini üzüme benzeten şiiri geliyor:

*Narin bir üzüm anne yüreği
ağlaması çocuğun
çöl tülbent üstünde
sarar onunla anne yüreğini...*

Anne yüreğinin yükü ağırdır derken içiniz; Sana, Bana, Vatanıma ve Ülkemin İnsanlarına Dair Anadolu’nun duygularını kelimelerle resmeden Adil Erdem Bayazıt eşlik ediyor size dördüncü tünelde. İstemeden gözünüz yola düşüyor Erdem Abi’yi hatırlayınca. Ve ona seslenmek istiyorsunuz:

*“İstanbul’dan çıkıp diyâribekire doğru,
Tekerleri
Yamalı asfaltları bir ağustos susuzluğu ile içen...”*

yollar yok artık. Yamalar yollarda değil, yüreklerde şimdi. Yürek yükümüz dünya oldu. Sonra onun dizeleri dökülüyor dilinizden umutsuzluğu deviren:

*“Can kuşum, umudum canım sevgilim.”
“Umutsuzluğun ilacı aşktır”*

diye düşünüyorsunuz Erdem Bayazıt yanınızdayken. Çünkü “Aşkın bir adı da yorulmamaktır” dediğini duyuyorsunuz. Ve her zorlukla birlikte bir

kolaylık vardır ayeti geliyor aklınıza.

Yorulmadan yola devam ederken beşinci tünelde *Gül Yetiştiren Adam* geliyor yanınıza birden. Bir neslin sinesine umuda dair söz tohumları eken güzel insanlardan hayatta kalan iki kişiden biri: Rasim Özdenören. Yola devam ettikçe, yol arkadaşınızın *Müslümanca Düşünme Üzerine Denemeler* isimli eseri geliyor sayfa sayfa okuyup satır satır çizdiğiniz. En zor zamanda bile Müslümanca düşünmek. Değerleri dumura uğramış ve en küçük zorlukta pes eden modern insana, bir değerler dayanağı sunuyor bu düşünce. O’nun hatırına ve onun rızasına...

Her şey onun rızası için olduğunda zinde kalıyor insan. Zira kaybetmek yok. Niyet kazandırıyor. Tünelin sonuna doğru mâverâya merdiven dayıyor gönül...

Altıncı tünelden itibaren, anne tarafından Maraşlı olan Mehmet Akif İnan’la devam ediyorsunuz yola. Duruşuyla belki de Necip Fazıl’a en çok benzeyen kişi. O yanınızda olunca, bir zamanlar dillere pelesenk olan ve kalpleri kıyam ettiren beyit hatırlanıyor.

*“Her eylem yeniden diriltir beni,
Nehirler düşlerim göl kenarında...”*

Sonra bıkmadan ve usanmadan hakikatin peşine düşen, kendine hakikatin kapısını açacak bir irşad edici arayan şairin, *Şeyhini Arayan Şair* olarak 70’li yılları diziliyor aklın içtima meydanına. Aramanın aslında arınmak için olduğunu düşündürüyor tekerin her dönüşü. Nabi sofrasında demlenen şair şuurunun dizeleri dökülüyor dilden:

*“Tohumlar başında taşır ağacı
Deler besmeyleyle damar toprağı...”*

Tünelin sonuna yaklaşırken *Şafak* şiirinden beyitler süslüyor kalbi:

*“Erir gözlerinin keskin şavkında
bu çağın bilcümle karanlıkları*

...
*Bir yeni vakitler geldi gelecek
içimde sürekli ayak sesleri...”*

Akif İnan'dan sonra bir başka dertli yürek eşlik ediyor size yedinci tünelin girişinde. Özdenören kardeşlerin ikincisi olan Alaeddin Özdenören. Ve hemen “*Değil mi ki gökyüzü toprağı kucaklamıştır*” diyor usulca kulağınıza. Sonra, yolun ta ucunda hayali geliyor gözünüzün önüne uzaklara giderken ve size doğru sesleniyor sanki:

*Yürüyorum
Bilirsin ben yürüyünce
Irmaklar yürür ardımdan...
Artık hücumla kalkabilirsin ey rüzgâr
Çünkü tarihin yaprakları arasından sızan kan
Boyuyor
İçimde yuvalanan şiiri
Ve sen nereme baksan
Oramda bir kalp çarpıyor.”*

Çağın ağlarına takılan ukala akıllara kalbi hatırlatan bu dizeler bir başka gönül adamını düşürüyor aklınıza. Sekizinci tünelde Yedi Güzel Adam'ın isim babası Abdurrahman Cahit Zarifoğlu karşılıyor sizi *Sultan* şiirini okuyarak:

*Seçkin bir kimse değilim
İsmimin baş harfleri acz tutuyor
Bağışlanmamı dilerim
Sana zorsa bırak yanayım
Kolaysa esirgeme.*

Önce niyaz sonra naz makamında söylenmiş bu sözler, fazla söze ihtiyaç bırakmıyor.

“*Kolaysa esirgeme*” derken dil, elbette kolaydır diyor insanın kalbi. İçinize bir umut ve ferahlık dolarken, Tekir Yaylasına çıkıyor tünelin ucu yeşillikler içinde. Hızır ayağı değmişçesine...

Tekirden sonra tatlı bir rampa çıkarken, 1940'lılardan biri olan Ali Kutlay refakat etmeye başlıyor yolculuğunuza. 16 yaşında başladığı öykü yazma işini 18 yaşında sonlandıran Ali Kutlay, Rasim Abi'nin ifadesiyle kendisinin hikâye yazmasına vesile olan kişi.

İnsan Anadolu'yu yaşıyorsa yürekten, bu topraklarda yazılacak çok hikâye olduğunu bilir. Ali Kutlay, mükemmeli aradığı için bıraktı belki de bu hikayeleri yazmayı. Ama güzel hikayeler

yazmak gerektiği ilkesini miras bıraktı. Yalnız doğru değil, doğruyu güzel yapmak gerektiğini...

Tekir'den sonra gözünüz yolun sağındaki dağlara bakarken, bu dağların ardında kefeni kar olan Muhsin Yazıcıoğlu geçiyor gözünüzün önünden.

*“Zikre dalmış her şey
Güneşe gülümserken papatyalar”*

diyor. Sonra, son hali geliyor aklınıza. Yiğitçe yaşamış ve yaşadığı gibi göçmüş bu Anadolu delikanlısının;

*“Güneşimi kapatmayın
Beton çok soğuk, üşüyorum...”*

deyişini hatırlıyorsunuz gözünüzde nemle. Bu noktadan sonra sanki başka bir iklime gidiyor yol.

Dağların ardındaki toprakların mayaladığı bir başka dil ve gönül karşılıyor insanı. Göksun, Afşin, Elbistan ve Ekinözü havzasında yetişmiş, biraz bozkır kokulu, belki az bilgili ama çok görgülü bir dil ve gönül. İlimden ötede bir irfan dili... Bu dili ve gönlü düşününce ilk olarak Abdurrahim Karakoç karşılıyor sizi dokuzuncu tünelin başında. Onun adını hatırlayınca, insanın aklı şaşıyor. *Mezarda düz yatmak için hayatta dik durmak lazım* sözünde anlatıldığı gibi hayatı boyunca dik duran Abdurrahim Abi... Onun Hâkim Bey, Doktor Bey deyişi geliyor insanın aklına. *İsyanlı Sükût* dökülüyor dilinizden. Ama hepsi toparlanıp âşğın yârinden ayrılık halini anlatan *Lambada titreyen alev üşüyor* dizesi gelip dolanıyor dile. O hassas kalbe selam duruyor kalbiniz. Gönül teraziniz, ölümün ayrılık karşısındaki hafifliğini ölçüyor... “*Yüreğimden aşk kurşunu yedim ben*” diyen Mihriban şairinin “*Aşk kâğıda yazılmıyor*” dizesi, sizi irfân ehlinin besmelesi olan sükûta davet ediyor. Dinlemek için bile isteye susmaya...

Aşk susturunca insanı bir başka âşık mihmandarlık etmeye başlıyor size. Ayakkabıcı çırağı iken âşık olduğu ustasının kızını alamayınca yüreği yanan Tanır'lı Hayati Vasfi Taşyürek. Mustafa Yıldızdoğan'ın Taşyürek güftesine yaptığı beste dolanıyor dilinize birden:

*Söküp atılmıyor ben de mi kusur?
Doğarken kök salmış öze saçların
Bir kara sevda ki ya büyü ya sır
Sığmıyor kaleme söze saçların*

Bu nasıl bir aşktır, bu nasıl bir söz. “*Telini bir ömre bedel yaratmış*” dizesi ne derin bir duygudur. Aşk yükünü yüklenip Taşyürek’le yola devam ederken, “*Âşık yüreğinden yumuşak ne vardır?*” diyor gönlünüz.

Abdurrahim Karakoç’tan sonra Ekinözü’nün (Celâ) bir başka Karakoç’u, Bahattin Abi eşlik ediyor size onuncu tünelle birlikte. Yanık kelimeler yine yürek yakıyor. Biliyorsunuz tam o an, “*Ihlamurlar Çiçek Açtığı Zaman*” şiirini okuma zamanı. Aracınızı sağ tarafa çekip solunuzda uzanan yemyeşil ova, ovanın da ötesindeki başı karlı ve başını sarmış sise bakılırsa biraz da efkârlı dağlara bakarak okuyorsunuz:

*“Kimseye uğramam ben sana uğramadan
Kavlime sâdığım, sadığım sana
Takvim sorup hudut çizdirme bana
Ben sana çiçeklerle geleceğim
Ihlamurlar çiçek açtığı zaman...”*

Araca bindiğinizde “*Kar altında terleyerek uyanmaktır aşk*” dediğini duyuyorsunuz Beyaz Kartal’ın... Gönlünüz cevap veriyor sonra:

“Hüznün safran sarısıyla boyanmaktır aşk” diye şiirin devamından.

Dağların arasındaki bu şiir gibi yolculukta ova-ya çıkmadan önce son dağ olan Kaman’a vardığınızda, on birinci tünelde Aşık Mahzunî Şerif eşlik etmeye başlıyor.

Edebiyat yolunun zahir planında sonuna yaklaşırken, ömrün sonunu hatırlatıyor insan. Başlayan her şeyin biteceğini. İşte tam o anda Mahzunî’nin dizeleri dökülüyor dilinizden:

*“İşte gidiyorum çeşm-i siyâhım
Önümüze dağlar sıralansa da
Sermayem derdimdir servetim âhım
Karardıkça bahtım karalansa da...”*

Âh sermayesini alıp kalbinizin bir köşesine, son tünelden çıktıktan sonra Anadolu’nun en güzel yaylalarından biri olan Binboğa dağlarının eteğindeki Göksun’a varıyorsunuz. İlk çocukluğumun geçtiği baba ocağıma...

Dağlarını adım adım dolaşp, keklik sesleri arasında kekik topladığım bu şehrin havası ilaç gibidir. Geçerken ciğerlerinizin en ücra köşesine kadar çekiniz.

Bu uzun ince edebiyat yolunun sonunda okunan onca şiir, insanın gönlünü inceltiyor. Ve işte o an Göksun’lu Âşık Hüdâî’nin şiirini terennüm ediyorsunuz.

*“Gönül çalamazsan aşkın sazını
Ne perdeye dokun ne teli incit
Eğer çekemezsen gülün nazını
Ne dikene dokun ne gülü incit...”*

İncitmememin sorumluluk, incinmemenin olgunluk olduğunu düşünüyorsunuz. Aşğın ifadeyle bazen yol bile incinir. Yolun edebine uymak gerekir:

*“Gel haktan ayrılma hakkı seversen
Nefsini ıslah et er oğlu ersen
Hakikat şehrine yolcu değilsen
Ne yolcuyu egle ne yolu incit...”*

Yolun sonuna geldiğinizde arkanızda bir edebiyat ordusu, kalbinizde şiirler, dilinizde en seçkin dizeler.

Birinci Haçlı seferinde nice batılı savaşçının sarp yokuşlarda can verdiği bu geçilmez dağlar, şimdi öyle keyifli ki “*Ne de çabuk bitti bu yol*” diyor insanın gönlü. Gerçekten de bitmiyor aslında yol. Maraş’ta onlarca edebiyat yoluna yetecek şair, şiir ve aşk var...

Kalp bu duygularla kuşanınca, insan kendi içindeki yolları görüyor. Son tünelde dilinize takılan, “*Haydi dolaşalım yüce dağlarda*” dizeleri eşliğinde gönlünüz muhasebe yapıyor:

*Şehir mektep, yol mürebbi, dağ mihmandar...
Görmek için yola düşmeli insan. Edeple...*

● Əbbas İslami

Gecələr

Təng olur başıma təklik sarı, aləm gecələr
Bir nəfər olmadı mənə ola həmdəm gecələr

Eşqə biganə olanlar nə bilir kim nə çəkir
Çəkməsin mən çəkni əhli cəhənnəm gecələr

Bir mənəm, bir bu qələm, birdə bu viranə könül
Üçümüzdə gəlirik naleyə bahəm gecələr

Kimsə bilməz ürəyim sirrini dünyadə mənim
Yaz qələm durma ki sənsən mənə məhrəm gecələr

Yaralı künlümə gündüz vurulan yarələrə
Mehriban yar əli istər qoya mərhəm gecələr

Nə verər gündüzü möhlət mənə hicran sətəmi
Nə qoyar baş yerə bir ləhzə qoyam qəm gecələr

Eşqinə sadıq olan cəhdilə himmət kəmərin
Dərd o qəm çəkməyə bağlar belə möhkəm gecələr

Məndə məcnun kimi zənciridə gurrəm özümü
Ondaki zülfün olar güzdə mücəssəm gecələr

Mən çəkən qəm yükünü bir gecə çərxin belinə
Qoysalar, puştu fələk qəmdən olar xəm gecələr

Pərdəli qoydu sözün *Bariz*'ə faş eyləmədi
Sirrilər örtüyü bu qorxulu mübhəm gecələr

● Güllü Eldar Tomarlı

Məni

Taleyimdə duman-çən,
Ömrüm-günüm oldu tən,
Qəvvas olub dərindən,
Üzmək yaşatdı məni.

Biraz eldən-obadan,
Biraz yurddan-yuvadan,
Biraz dədə-babadan,
Yazmaq yaşatdı məni.

Haqqa açdım gözümlü,
Haqqa dedim sözümlü,
Düz bir ömür özümü,
Gəzmək yaşatdı məni.

Güllü, öndə dağ-dərə,
İnan yenə mərdlərə,
Dərdlərimi dəftərə,
Düzmək yaşatdı məni.

● Erdal Noyan

Selâm Olsun

Sokak köşelerinde ürpertili
Bekleyişlerimize selâm olsun
Geceleri sabahlara bağlayan
Uykusuzluğumuza selâm olsun

O kalabalıklarda biz de vardık
Zaman geldi yolumuzu ayırdık
Her yanılığda daha bir yerleşen
Umutsuzluğumuza selâm olsun

Sanırdık ki isyanlar hep sonsuzdu
Doğru bildiklerimiz kusursuzdu
Bizi tükenişlerden alıkoyan
Huzursuzluğumuza selâm olsun.

Vaktinde

Gelişin olmasın fazlaca erken
Vaktinden öteye kalma istemem
Az kala güneşin kayboluşuna
Gece yılgınlığa düşürmeden gel
Sevmem yalnızlığı o saatlerde

Günün yorgunluğu durgun yüzünde
Ihlamur kokuları yağar yoluna
Serin bir rüzgârla okşanır akşam
Bütün erdemlerini takın gelirken
Hayat sorgulanır o saatlerde.

Sancılı Çiçek

2010'lu yıllar... Osmaniyedeyim. Üniversiteye hazırlananlara edebiyat anlatıyorum. Son zamanlarda her boşlukta Töre Mobilyada yani Sıtkı Keskin Hoca'mdayım. 1975'ten beri ülkücülerin, idealistlerin ocağı, otağı, sığınağı, kültür sofrası... Külhanı, gülhanı...

Her külhanın bir de külhanbeyi olurmuş ya eskiden; sahipsiz, düşküne sahip çıkan, edep erkân ve zanaat öğretene. Sıtkı Hoca da işte o son külhanbeylerinden 77-78-79-80 yıllarında 12 Eylül Darbesi'ne doğru hızla gidilen kaos ortamında "liseli bir adammış" olduğum yıllarda elini öptüğüm, yoluna gittiğim insan. "Bir insanı sevmekle başlar her şey." diyor ya Sait Faik tam da öyle oluyor. Sıtkı Hoca, Salih Sefa Yazar Hoca, Mehmet Aşar Hoca ve onların çevresindekilerle sevmişim Osmaniyeyi, ülkeyi, ülküyü.

Kaçıncı ameliyat? Mihnet çok, şikâyet yok. Bacağın birini önce diz altından sonra diz üstünden kaybediyor ama kaybetmiyor dava adamlığını yine de "vefa" arıyor, emeklerin sonuç verdiğini görmek istiyor. Aile üyelerinin engelleme çabaları, onu durduramıyor. Ocakbaşı Sohbetleri'ni Mehmet Çetinkaya ile birlikte yönetiyor. Sorun çözücü... Yolbaşçı... Söze, sohbete ve işe yarıyor olmaya yani hayata bağlanacak nokta bulmaya ihtiyacı var. Öyle ya yalnızca nefes alıyor olmak değildir yaşamak. Henüz ebedi sefere iki yıl var. Zamanının darlığını biliyor. "Acelem var!" diyor Bahattin Karakoç'u hatırlatan nidaıyla. Az zamanda çok yaşamak istiyor. Eşi Süheyla Hanım, emir telakki edeceğimiz bir ricada bulunuyor: Mehmet, uğrayın; yalnız bırakmayın Hoca'yı. Sizlerden ve dava arkadaşlarından güç alıyor.

İki yıl boyunca onu ziyareti hayatımın mutadî hâline getiriyorum. Her uğradığımda o gönül kırğını, o insan yorgunu, o kanser vurgunu insan; gençleşiyor, dinçleşiyor, çoşuyor, konuşuyor, konuşuyor... Onun yüreğini kasten kaşıyorum, bildiklerini anlatsın istiyorum.

*Mevla çekirdeğe orman gizlemiş
Tahıl tanesine harman gizlemiş
Yılanın zehrine derman gizlemiş
Sabır eyle, şükür eyle, dua et*

Bu dizelerini okuyarak Ozan'ın selamlıyorum bir gün onu.

"Oku çocuk, okuu! İlaçtan iyi geliyor bunlar bana." diyor. O da açıyor bohçasını. Kitaplarını, yazılarını, şiirlerini okuduğumuz efsane şahsiyetlerden söz edi-

yor: Dündar Taşer, Galip Erdem, Erol Güngör, Dilaver Cebeci... Töre dergisi, Emine Işınsoy, İskender Öksüz, Yavuz Bülent Bakiler, İbrahim Metin, Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu, Necmettin Hacıeminoğlu, Yetik Ozan ve daha niceleri... Her gün birinde derinleşiyoruz.

Töre'nin törenine, şölenine buyur ediyor beni. Bizim 12 Eylül'e uzanan kavga günlerimizin on yıl, yirmi yıl öncesini anlatıyor. Parçalar bütünleşiyor. İlk şehitlerden söz ediyor: Ruhi Kılıçkiran, Yusuf İmamoglu, Dursun Önkuşu... "Biz başlatmadık kavgayı Mehmet, biz memlekete hizmet derdindeydik, biz kültür, kalkınma derdindeydik; belki kavga ettiklerimiz de öyle olduklarını düşünüyorlardı." diyor. Oynanan oyunlardan, işgal edilen üniversitelerden, kurtarılmış bölgelerden, cezaevinden, işkenceden, hücrelerden söz ediyor.

*Harman olur bir taneden
Bina çıkar viraneden
İnan deve bir iğneden
Geçer Rahmani Rahmani*

*Tenler ölür, ruh dirilir
Varlık, varlığa verilir
Bir ak bohçaya sarılır
Göçer Rahmani Rahmani*

Bu dörtlükleri okuyorum bir gün ona. Soruyor: "Kimin bu?" Suçüstü yakalanıyorum. "Benim sayılır Hoca'm." diyorum. "Beklee!" diyor. "Oğlum Bahadır, ara bakalım İbrahim Metin Bey'i." diyor. Kısaca konuşuyorlar ve "Bu çocuğa sen söyle; yazsın, yazdıklarını Töre'de de yayımlayın." diyor. Telefonu bana uzatıyor Kasım 2020'de kaybettiğimiz, merhum İbrahim Ağabey'in o zarif, o duygulu sesi ile yeniden su yürüyor kuruyan topraklara. Uzun zaman sonra kalemimle barışıyorum ve tekrar yazmaya başlıyorum. "Çiçekler Büyür" düşüyor aklıma. Bütün oluyorum ve fark ediyorum gerçeği: Biz sırasında oturmadığımız okulların; sınıfında bulunmadığımız öğretmenlerin talebesiyiz. Dilaver Cebeci'nin bu sözü tam da bizi anlatıyor. Yani ozanların, yazanların, çizenlerin, okuyanların, okutanların ve okuduklarımızın talebesiyiz.

Işınsoy Ablayı yeniden okuyorum. "Çiçekler Büyür"ü okuyup esir Türklerin acısını yaşıyorum. Bir davaya kendimizi neden adadığımızı idrak ediyorum. Yağmur Tunalı Bey'in Galip Erdem'den aktar-

diği tabirle “vız noktası”nı buluyorum. Onun 68-80 arasını yani bizim kuşağı anlattığı “Kavga Günleri”ni okuyorum, adanmışlığımın köklerine kadar uzanıyorum. Erzurumlu Metin’i, Yozgatlı Mustafâ’yı, Malatyalı Necdeti’i, Kayserili Ahmet’i, Erzincanlı Cem’i ve Osmaniyeli Mehmet’i yani 80 öncesinin liseli adanmışlarını edebiyat öğretmenliğine ve Erzurum’a çeken manyetik alanı keşfediyorum. Kaya Bilgegil’i, Orhan Okay’ı, Sakaoğullarını... Beslendiğimiz bütün kökleri şükranla anıyorum.

Sonra “Sancı”yı okuyorum Abla!

Dursun Önkuzu’yla beraber üç gün işkence görüyorum. Pompayla ciğerimi patlatıyorlar.

Onu 3. kattan attıklarında ruhum ayrı, bedenim ayrı düşüyor toprağa! Üç gün ağlıyorum.

Gönlümde zahmet, gözümde rahmet... Öfke... Kin...Kavga meydanlarına iten daha nice duygu... Kendime kazı... Kendimi arama, kendimi anlama...

Sınav sorusu yaparlar diye eserlerini bir öykü içinde şifreleyerek verdiğimi hatırlıyorum. Üzülüyorum. Bu ezberci sisteme kızıyorum. Seni yeniden okurken “fikir ile estetik”i ne de güzel harmanladığımı görüyorum. Sütümüzü mayalayan, çiçeklerimize can suyu olan ve bize savaş meydanlarından ganimet toplamayı yasaklayan şahsiyet mimarlarının hepsinin ruhlarının ellerinden öpüyorum. Ve ellerim dua dua karıncalanıyor 5 Mayıs 2021 sabahı.

Anılarda yaşamaya, göz göz yaşarmaya ve çiçek çiçek yeşermeye başlıyorum.

“Umarsız kaldım yine, anılarımla donanıyorum.” diyen Emine Abla, Işinsu Abla, Zorlutuna Abla, Öksüz Abla! Seni okumak, millî ve manevi değerleri anlamak demektir. Ne yazık ki biz sadece üniversite sınavında puan getirisi olarak ezberledik ve ezberlettik. Vah bize, vahlar bize!

Belki yine sorarlar sınavda seni. Aman çocuklar eserlerinin adını ezberlemedikleri için soru kaçırmasınlar! Sonra küserler sana. Kızarlar bana.

Çocuklar, haydi bakalım sizin için şifreliyorum aman iyi ezberleyin soru kaçmasın:

Bir Milyon İğne’ye dönen Sancı gibi saplandın yüreğime. Söküp attın *Bukağı*’yı kafamızdan. Bize *Töre’yi* sen anlattın. *Bir Gece Yıldızlarla* konuşturdu bizi, aydınlandı *Küçük Dünya*’mız. Yunusça söyledim: *Bir Ben Vardır Bende Benden İçeri*. Keşfettim Dedem Korkut’un *Ak Topraklar* dediği yurdun insanlarını *Bir Aile’ye* dönüştüren mayayı. Töresini yitiren yurdunu satar, dedin. Öyle oldu Abla. İlini, töresini bozan *Bir Yürek Satıldı* mezatlarda, işportalarda. *Canbaz* çok ucuza kapattı onu. İlsiz, töresiz, yüreksiz kalan *Havva* kızları, *Tutsak* oldu. “Hatun olacak kızların cariye, bey olacak erkek evlatların köle oldu.” *Ak Topraklar*, *Azap Toprakları*’na, göller,

çöle döndü; *Atlı Karıncalar* kapladı toprağı; çürüdü, kurudu çiçekler.

*Ektiğin tohumlar bir türlü bitmez
Müşkülü yenmeye bir ömür yetmez
Kuş olsan uçsan da gene kâr etmez
Arasan konacak dal bulamazsın*

Tam da Serdengeçti’nin bu ağıdıyla ağlaşırken herkes sen pes etmedin. Toprağı işlemeye, toprağa tohum ekmeye devam ettin. “Hayatımızı niçin yaşıyoruz; madde ne, mana ne, ülkü ne, ne yapmalıyız?” sorularıyla sarstın bizleri. Titredik, dönmeye çalıştık kendimize.

Dedin ki *Nisan Yağmurları* yağar ve *Çiçekler Büyür*. Amma büyümüyordu çiçekler; Zorlu Tuna uzaklarda çağlıyordu, ellerin elinde ağlıyordu. Ama sen bize umut oldun, ışık oldun, ışın oldun, su oldun. Bilgi ve bilinç oldun. Yunus, Hacı Bektaş, Hacı Bayram, Niyazi Mısri oldun.

Ektiğin tohumlar çatlayacak ve yeşerecek Abla! Sen ölümsüzlüğün kollarında mesut uyu. *Azap Toprakları*, *Kaf Dağı*’nın ardında değil artık. Yetiştirdiğin *o Adsız Kahramanlar*; seni, ülkünü, eserlerini yaşatacak Abla; kuşatacak bu *Küçük Dünya*’yı “Bedenler, beyinler ve sevdalar; bu toprağa gübre olabilir ve her yıl çiçekler yeniden büyür.” demiştin ya... Her yıl *Nisan Yağmurları*’yla yeniden büyürken çiçekler, seni hatırlayacağız.

Allah, seni korktuklarından emin, umduklarına nail eylesin. Okuyanın, anlayanın anlatanın bol olsun. Sonsuza dek onlarla yaşa. Nurlar, çiçekler içinde yat. Allah rahmet eylesin. O rahmet eylerse işte o zaman *Çiçekler Büyür*. Varsa hakkımız helal olsun! Sen de bize helal et hakkını!

*Kalemimi yüreğine daldırdın
Ülkü, ahlak, töre ile doldurdun
Sancı sancı şehitleri bildirdin
Hakkını helal et Emine Abla*

*Yol gösterdin yanlış yollar seçene
Yüz vermedin dönüp dönüp kaçana
Kafa tuttun Türkê kefen biçene
Hakkını helal et Emine Abla*

*Sanat ipliğiyle insan dokudun
Bülbül oldun dalımızda şakıdım
Harfi, şekli geçip özü okudun
Hakkını helal et Emine abla*

● Kenan Yavuzaslan

Sen Bana Gülsün

İklim değişir cânâ, eğer sen bana gülsen
Gün ortası, ay şimdi doğar sen bana gülsen

Çöl Ceylanı timsali zarif, ince ve ürkek
Kays'ın gözü Leyla'ya değer sen bana gülsen

Kâkülden akan işve yanaktan süzülürken
Can şehrimde gülzârı yığar sen bana gülsen

Kaç şarkı tebessümle olur gamzene pinhan
Gam-kasveti bir demde saęar sen bana gülsen

Bir yağlı kemend olsa siyah, bâdeli zülfün
Kalbimdeki efkârı boęar sen bana gülsen

Güldükçe düşer cemre, kurak çöllere dahi
Yağmur da saadetle yağar sen bana gülsen

Endamını lutfeyle, sokaklar dile gelsin
Yol, boynunu eędikçe eğer sen bana gülsen

Hânemdeki hasretle yaşarken gece gündüz
Zulmet bile fecrinle aęar sen bana gülsen

Mehtabı şiirlerle çiçeklerle boyarsın
Bir nağmeye bin türkü sığar sen bana gülsen

● M. Nihat Malkoç

Aşk Risalesi

Hicranın kor ateşi, aşktan payıma düştü
Ben Mecnûn'dan daha çok Leylâ için yas tuttum
Hüzün teraneleri, efkâr çayıma düştü
Gama battı ne varsa, yüreğimden pas tuttum
Susku sözden evlâdır, sükûtu ahit saydım
Ferhat'ın sevdasına külüngü şahit saydım

Derin bir uçurumdur gözlerinin karası
Buz tutmuş gönül köşküm, firkatın ucundayım
Arafta bekliyorum, havf ve reca arası...
Gönlüm bayramı gözler, sevda orucundayım
Şahikası buz tutmuş, kalbim ıssız bir dağdır
Güle seyrangâh olan, bülbüle viran bağdır

Ne oldu, ne değişti; sevdaya tapardın sen
Hasretin çöllerinde gördüğüm serap oldu
Gönül salıncağımın ipini kopardın sen
Hayalinin peşinde bir ömür tûrap oldu
Gözyaşımla suladım sevdanın köklerini
Yüreğimden omzundan indirdim yüklerini

Kalbim işgal altında nice seneden beri
Teskin olmuyor yürek, meyi kesti hancılar
Çektğim acılara şahit tuttum kaderi
Fecir nöbetlerine tanığımdır sancılar
İsterim ki kalbime eli değsin İsa'nın
Kurusun ırmakları endişenin, tasanın...

O kör karanlıklarda hayalimi süsledin
Sevda kelepçesiyle esir oldu her ânım
En zor zamanlarımda umudumu besledin
Senden uzakta geçen asır oldu her ânım
Yetim ve öksüz kaldı senden nice hatıra
Bıraktığın o enkaz sığmaz hiçbir satıra

Aşk korunda sınanan mumdan farkım yok benim
Yüreğim bir yanardağ, lavlar içime akar
Kapında bir gedayım, evim barkım yok benim
Hasretin kor ateşi ciğerlerimi yakar
Gönlümün balonuna sen batırdın dikenini
Görmedim benim kadar gizli cefa çekenini

● Mustafa İmir

Anılar Kaldı

Uzun yıllar sonra senden geriye
Şiirler, türküler, şarkılar kaldı
Özleşem de o ruh gelmez geriye
Gönül dünyamdaki yankılar kaldı

Zihin duvarımda anılar kayar
Gönlüm görüntünü önüme koyar
Yüreğim sevdanın hüznünü duyar
Gerçekle karışık sanılar kaldı

Zamanı, mekânı umursuz seçtik
Tedbirsiz davrandık kaynarı içtik
İnişli çıkışlı sınavdan geçtik
Sevdaya dair çok kanılar kaldı

Yaşanmışlıkları hesaba döksek
Boş dargınlıkları sineye çeksek
Yine de hasarın tutarı yüksek
Geçmişe mihlanmış anılar kaldı

Sevda, tutku, arzu bakmazmış yaşa
Sebepsiz gelirmiş ayrılık başa
Belli etmesem de hasarı dışa
Yürekte sıçrayan çingılar kaldı

Bu yorgun gönlümle bakınca serin
Gördüğüm hasarın izleri derin
Hükmü yok 'keşke'nin ya da 'meğer'in
Acele konulmuş tanılar kaldı

Hüzünle bulanık gönlüm gücendi
Ederinden ağır bedel ödendi
Ümitle yıllarca vefa beklendi
İçimde hüzzamdan tınlar kaldı

Ummadık zamanda bir efkâr basar
Gönlüm şiir kusar, dilimse susar
Belli ki ömürlük gönülde hasar
İmir'de süreğen yangılar kaldı

● Vahid Məmmədli

Mən Sənin Ömrünə Bahar Gətirim

Mən sənin ömrünə bahar gətirim,
Buzların ərisin sellərə dönsün.
İsitsin sinəni isti nəfəsim,
Əlimdə tellərin güllərə dönsün
Mən sənin ömrünə bahar gətirim.

Sonra əllərini alım ovcuma
Xəfifcə üfürüm isinsin biraz
Gizli gülüş qonsun dodaqlarına,
Mən sənə can deyim, sən denən olmaz
Mən sənin ömrünə bahar gətirim.

Uzaq dur deməyə titrəsin sesin,
Ahı oğurlayım dodaqlarından.
Utanım, qızarım, tutulsun dilim,
Əllərim danışsın yanaqlarında,
Mən sənin ömrünə bahar gətirim.

Mən sənin ömrünə bahar gətirim
Dəli küləyimi, çəni qarşıla.
Qoy məftun eyləsin bu sevgi səni,
Qışa əlvida de, məni qarşıla,
Mən sənin ömrünə bahar gətirim.

● Yasin Şen

Gecede Seni Anlamak

Bu diyârın garip akşamlarında
Sesini andım derin denizlerin
Yüreğime dolan elemlerinde
Özlemine duydum sanki sizlerin

Sığmıyor içime o bir tek hece
Dağ gibi heybetli, dağ gibi yüce
Bir ben vardım uyanık bir de gece
Geceme ışıkta senin gözlerin

Düşündürür beni hep bir sızı
Götürür uzağa dalgalar bizi
Yürüyüp senle kaybetsem izi
Tâkâti var mıdır bilmem dizlerin

Büyüdün gecemde bir ay misâli
Duydun mu gönülde eski melâli
Anladım galiba bendeki hâli
Yüreğimden silinmiyor izlerin

Hangi deme dek sürer susuşların
Hep kanat mı çırpır sevda kuşların
Aşinâsı çıktık o yokuşların
Anladın mı kıymetini düzlerin

Yâr, senin gibi geceler suskun
Semtime uğramaz sevdalar küskün
Gecede kalmışım ben böyle düşkün
Sevgisine hasretim gündüzlerin

Bırak istiğnayı da bir şey eyle
Firkati ihtiyar ettin n'oldu böyle
Bir şey diyeceksen gönülde söyle
İçimde sızıdır senin sözlerin

Baharlar eskidi sanki bu yerde
Dermân olmadı içimdeki derde
Bir sararmış yaprak gibi defterde
Hatırası kaldı geçen güzlerin

● Mehmet Bircan

Yar Kasidesi'ne Nazire Denemesi

Sen baharın habercisi,
Ben ki sana yay demişem.

Yarık yarık topraklara,
Can bahş eden çay demişem.

Ay balam kolların açmış,
Yürüyende day demişem.

Acem mehtabına karşı,
Öz dilimde ay demişem.

Köhne dile gün düşelden,
Gönlüme saray demişem.

Senden sonra yoksulluğa,
Ne kadar da bay demişem.

Aşk sırrını izhar eden,
Sen güzele nay demişem.

Ne gelirse senden başa,
Göz yumup hayhay demişem.

Sanem için düşen yaşa,
Göz hakkından pay demişem.

Senden ayrı tevafuka,
Vay ki ne vay vay demişem.

Can değildir ten ölesi,
Vuslata laylay demişem.

Sen derdine em uzatan,
Tabiplere cay demişem.

Bir/can'ım yürek dağına,
Külüngün vur, say demişem.

● Recep Şen

Yunus Emre'nin İzinde

Gam yurdu bu dűnyanın ıssız yabancısıyız
Bizim Yunus demiŐler yolun kervancısıyız.

Erenler dergâhında öğrendik bu sanatı
Gönül kumaŐı diken sevgi kaftancısıyız.

Mest ü hayran olmuşuz ezeldeki Őarkıyla
Biz vahdet denizinin hakikat incisiyiz.

Yaraları sararız insanı ayırmadan
Dertli sinelerdeki yaranın sancısıyız.

Mevla'nın kullarına hizmet ederiz daim
Gül kokulu çarŐının cömert dükkâncısıyız.

Helal rızık peşinde kimseye yük olmayız
Hem eker hem biçeriz nasip harmancısıyız.

Dikenleri toplarız yol açarız dostlara
Onlar yürüsün diye yolun sonuncusuyuz.

AÇarız dağı taŐı mamur olsun tek vatan
Muhabbet ordusunun eri akıncısıyız.

PaylaŐırız ocakta piŐen helal ekmeği
Yoksullar sokağının cömert fırıncısıyız.

Kirlerden arınırız gönüller yıkandıkça
Erenler hamamının biz de külhancısıyız.

Söyledik sözümüzü biz de göçtük dűnyadan
Hakikat gemisinin usta dümencisiyiz

Seyreyleriz âlemi gönül denen aynadan
Taptuk derler o erin oğlu öğrencisiyiz.

● Ali Kemal Mutlu

Seni Sevmek Benim 'Ülkü'm Sevdiğim

Bâğ-ı iremde bir ağaç dalıdır
Kirpiğin ki salıncaklar kurarım

O kevserler kahve olur b/akışır
Hatırını gözlerinden sorarım

Her rüyamda tavus kuşu görürüm
Muştuları saçlarına yorarım

Bir şelale esintisi fısıldar
Omuzunda rüzgârları tararım

Albenisi uçurumdur burnunun
Dudağında abı hayat ararım

Göz arımın çiçeğidir konduğu
Ayva tütün firdevslere firarım

Levh- i kalem mi çekmiş çizgisini
Huşu bulur kaşlarında ikrarım

Atlantis'in diplerinden seslensen
Ummanları ortasından yararım

Ve "Kurbanım ol!" dese bakışların
Korkuların kalemini kırarım

Sana vuslat hasretiyle üşürsem
Gülüşünü yorgan diye sararım

Nazarımın altındayken çırpınır
Gün yüzünü seyreylerken esrarım

Endamını servilerde unutma
Her serviyi halef sanır ısrarım

Cennet senin cemalindir sevdiğim
Seyretmeyi ödül bilir tekrarım

Yedi iklim car köşeyi dolaşsam
Gerdanında eğlenmektir kararım

● Metin Özarlan

Ateşe Uçan Şahin

Lütfü Şehsuvaroğlu'ya, verdiği ilhamla...

Yurdun dört bir yanı ateş ve alev
Yanarken her köyde her hane her ev
Daldı cehenneme bir civanmert dev
De ki İbrahim bu de ki Balamir
Suyla çıktı yola Şahin Akdemir

Cesareti sanki bir erk kalesi
Gözyaşları cennetin şelalesi
Bakışında beliren ay hâlesi
İradesi çelik bileği demir
Pak ruhun şad ola Şahin Akdemir

Ormanların ağaçların özü su
Yananın söndürenin tek sözü su
Ey aleve dalan yurdun kuzusu
Belli ki Rabb'imden almıştır emir
Kabrın nurla dola Şahin Akdemir

Nice ozan destanını söylesin
Artık gök kubbede çınlıyor sesin:
"Allah hayrımızı kabul eylesin"
Yangına su lazım evveli emir
Ara vermez m'ola Şahin Akdemir

Yer ateş su ateş asuman ateş
Bindiği mobilet tulparlara eş
Cennet mekân yiğit yaşı yirmi beş
Gıpta eder kağan, hakan, sultan, mir
Şehitle kol kola Şahin Akdemir

